

Ignacio Aldecoa

Jastreb je spletel gnezdo v kavarni
(odlomek)

Donje Francisquite je bila ena sama krepost; slonokoščen, čokat in nedostopen stolp kreposti. V kavarno je prihajala okrog enajstih, naročila lipov čaj in se pričela s svojim pomožnim bikoborcem in soprogom, donom Fortunatom, bogato in v en glas zgražati. Med obsojanjem in zavračanjem si je z udarci pahljače hladila materinske in tudi ognjevitke prsi. Donja Francisquita je bila tako pregrešna v kreposti, kot so drugi ljudje krepostni v pregrehi in hkrati mislijo, da vse vedo. Don Fortunato je od časa do časa kot osel zarigal v znak soglasja z modrovanji svoje gospe, medtem ko je zalival svoj kurji britof z janževcem.

– Ta je že tretji in tista, ki nosi posledice, je snažilka. Potem se pa nikar ne pritožuj čez vamp.

– Saj se ne pritožujem.

– Da se ne pritožuješ? Življenje pa preživljaš na stranišču. – Donja Francisquita je zaupljivo zavila z usti:

– Poglej, Forti, poglej, kako se lisjak približuje kuzli. Kakšna sramota. Glej, človek, glej, in ne daj se motiti ...

– Že, že.

– Mar ne vidiš, kako se je hinavec prestavil od mizice k mizi ... Kakšen gnus ... Če je že tale prašič nagnusen ... Pa ona ... Kaj porečeš o njej? S tem ogromnim dekoltejem, da se ji vidi do ...

– Ja, ja ... – je dejal opazovalec don Fortunato.

– Ne glej je – je zaukazala donja Francisquita. – Ne glej tega izmečka ... Kakšne izzivalne kretnje in kakšna nespodobnost ... In ni samo ona, sem prihajajo tudi druge ... Jasno, če ima lastnik posel, moraš držati gobec ... Potem pa naj se nihče ne pritožuje zaradi izgubljenega dostojanstva, sramu in vsega, kar je mogoče izgubiti ...

Traducción: Tina Šilc

Ignacio Aldecoa

Un buitre ha hecho su nido en el café
(fragmento)

Doña Francisquita era la virtud; la ebúrnea, achaparrada e inasequible torre de la virtud. Llegaba sobre las once al café, pedía su tila y comenzaba a horrorizarse tan ricamente y de consuno con su peón de brega y marido don Fortunato. Entre condena y repulsa se refrescaba la maternal, también briosa, pechuga a golpe de abanico. Doña Francisquita era una viciosa de la virtud como otras gentes son virtuosas del vicio y se las saben todas. Don Fortunato de vez en cuando rebuznaba una aquiescencia a la plática de su señora mientras cargaba la andorga de anís.

—Ésta es la tercera y la que paga las consecuencias es una servidora. Luego no te quejes de la barriga.

—No me quejo.

—¡Que no te quejas! Y te pasas la vida en el váter. Doña Francisquita torció la boca en la confidencia:

—Mira, Fortu, mira al zorro cómo se acerca a la zorra... Qué vergüenza. Mira, hombre, mira y no te distraigas...

—Ya, ya...

—Pero no ves cómo el camándula se ha cambiado del velador a la mesa... Pero qué asco... Si será asqueroso el tío gorrino... Y ella... ¿Qué me dices de ella? Con todo ese escotazo que se le ve hasta...

—Ya, ya... -dijo el observador don Fortunato.

—No la mires -ordenó doña Francisquita-. No mires esa basura... Y qué gestos tan provocativos y qué indecencia... Y no es ella sola, que viene por aquí cada una... Claro, como el dueño hace negocio, pues chitón... Y luego que nadie protesta, porque se ha perdido la dignidad, la vergüenza y todo lo que hay que perder...